rätt vanligt namn (se nedan Sö 250). De båda andra sönerna bära däremot mera säregna namn. Det första, **ragi**, kan motsvara fsv. *Ragge*, upptaget hos Lundgren med ett belägg från 1312 (lat. *Raggo* SD 3, s. 86); ursprungligen ett binamn, »den raggige» (till isl. *rǫgg*, f. 'ragg', jfr fsv. *raggotter* 'raggig'). Naturligtvis kan **ragi** också återge ett *Ragi*, fsv. **Raghi*, »den fege» (till *ragher* 'feg', isl. *ragr*). Från Island är *Ragi* känt både som binamn och som sekundärt personnamn. Det mångtydiga **tutr** (också L 592 Ösby-Garns kyrka, Uppl.) torde återge ett *Dyntr*. Såsom binamn är detta känt från Island (även i sidoformen *Dyttr*); enligt Lind bör det sammanställas med no. dial. *dynt* 'självgod, maklig, tillgjord person'.

225. Grödby, Sorunda sn, Sotholms hd.

Pl. 111, 112. Pl. 2: B 682.

Litteratur: B 682, L 838. Ransakningarna 1667—84; J. Peringskiöld, Monumenta Sudermanniæ; R. Dybeck, Svenska runurkunder 1 (1855), s. 18 not; G. Upmark, Sotholms härad 4, s. 29; S. Boije, Anteckningar (ATA).

Äldre avbildningar: P. Helgonius (Peringskiöld a. a. och B 682); G. Upmark (i ATA); Brate (i ATA).

Stenen står straxt invid och något S om Sö 224.

Höjd 1,36 m., bredd 0,79—0,38 m. Ristningen är jämn och tydlig.

Inskrift:

Inskriften, som även innehåller tecken, som icke äro vanliga runor, ger ingen språklig mening. Den har troligen utförts i rent dekorativt syfte av en man, som icke kunnat läsa runskrift. Härpå tyder också ornamentiken. Ristaren har tydligen efterbildat ett mönster, som är känt från flera av traktens runstenar (t. ex. Sö 218, 219, 227), men han synes ej ha uppfattat detaljernas organiska sammanhang och mening. Märk särskilt den långsträckta nosen med sin nedhängande överläpp och den tvekluvna, bladliknande stjärten. Den knut, som annars brukar sammanhålla slingans båda ändar, saknas.

Ristningens ålder är därför oviss. Det enda man med säkerhet vet är att den är äldre än mitten av 1600-talet.

226. N. Stutby, Sorunda sn, Sotholms hd.

Pl. 113. Pl. 2: B 681.

Litteratur: B 681, L 839. Ransakningarna 1667—84; R. Dybeck, Svenska runurkunder 1 (1855), s. 18 not; G. Upmark, Sotholms härad 4, s. 26 f.; S. Boije, Anteckningar (ATA).

Äldre avbildningar: P. Helgonius (i Peringskiölds Monumenta Sudermanniæ och B 681); Upmark a. a.; Brate (ATA).

Runstenen står, troligen på sin ursprungliga plats, i en liten ouppodlad gärdesbacke ett par hundra m. N om N. Stutby, på norra sidan om utfartsvägen från byn 5 à 6 m. från vägen. Den ristade sidan är vänd mot SV, sålunda snett mot vägen. Platsen är utmärkt på Geologiska kartbladet »Årsta».

I *Ransakningarna* omtalas (1665) »Vijdh Nor Stutby een steen 3 alnar högh uprester» och (1685) »En wacker Runsteen vidh Norre Stutby, medh rena och klara runebookstäffver». Enligt Peringskiöld (och *Bautil*) stod stenen i »Norr Stuteby skogh».

Höjd 1,60 m., bredd 1,55 m. (nedtill)—1,40 m. (upptill, tvärs över nedre slinglinjen). Ytan är lös, därför försedd med en rik vegetation av mossa och lavar. Rengjord är den till färgen brun-